

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Калита Вікторія Алімівна – повторно звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити окремі положення Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури“ від 19 вересня 2019 року № 113–IX зі змінами (далі – Закон № 113) на відповідність Конституції України (конституційність), а саме:

– абзаци дев'ятий, десятий підпункту 41 пункту 21 розділу I, якими статтю 51 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII (далі – Закон № 1697) доповнено частиною п'ятою такого змісту:

„5. На звільнення прокурорів з посади з підстави, передбаченої пунктом 9 частини першої цієї статті, не поширюються положення законодавства щодо пропозиції іншої роботи та переведення на іншу роботу при звільненні у зв'язку із змінами в організації виробництва і праці, щодо строків попередження про звільнення, щодо переважного права на залишення на роботі, щодо переважного права на укладення трудового договору у разі поворотного прийняття на роботу, щодо збереження місця роботи на період щорічної відпустки та на період відрядження“, – на відповідність приписам частин другої, третьої статті 22, частин першої, другої статті 24, частин першої, другої, шостої статті 43 Конституції України;

– пункт 6 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“, за яким з дня набрання чинності Законом № 113 усі прокурори Генеральної прокуратури України, регіональних прокуратур, місцевих прокуратур, військових прокуратур вважаються такими, що персонально попереджені у належному порядку про можливе майбутнє звільнення з посади на підставі пункту 9 частини першої статті 51 Закону № 1697, – на відповідність приписам частини другої статті 3, частини другої статті 6, частини першої статті 8, частини другої статті 19, частин першої, другої, шостої статті 43, частини другої статті 85 Конституції України;

– абзац шостий пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“, за яким перебування прокурора на лікарняному через тимчасову непрацездатність, у відпустці чи у відрядженні до Національної академії прокуратури України для участі в її роботі на постійній основі не є перешкодою для його звільнення з посади прокурора відповідно до цього пункту, – на відповідність приписам частин другої, третьої статті 22, частин першої, другої статті 24, частини шостої статті 43, частин першої, другої статті 45 Конституції України.

На думку авторки клопотання, застосування судами оспорюваних положень Закону № 113 призвело до порушення її прав, „які передбачено частиною другою, третьою статті 22 (гарантії конституційних прав і свобод і неможливість їх скасування, заборона звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів); частиною першою, другою статті 24 (рівність в конституційних правах і свободах з іншими громадянами та безумовний захист від обмежень за ознакою професії), частиною першою, другою, шостою статті 43 (можливість заробляти собі на життя працею, яку вільно обрано, створення державою умов для повного здійснення права на працю, захист від незаконного звільнення); частиною першою, другою статті 45 Конституції України (право на відпочинок та заборону звільнення під час відпустки)“.